

[Stavad]

denne dagsorden står »at stille planerne . . . i bero«, så er det de planer for personalereduktion, der ligger i regeringens såkaldte afbureaukratiseringsplan, og ikke noget med, at der kan ske nogle fornuftige ændringer i en enkelt forvaltning, selvfølgelig ikke. Med den besked, som hr. Skrumsager Skau nu har fået af både hr. Jens Thoft og af mig, går jeg selvfølgelig derfor ud fra, at hr. Skrumsager Skau må være nødt til at ændre sin afgørelse i forhold til at stemme for den dagsorden, som er foreslået, hvis ellers hr. Skrumsager Skau lader sig forvirre af kendsgerninger. Men det plejer ikke at være hr. Skrumsager Skaus største kvalifikation.

Glistrup (FP):

I 1966 afskaffedes i Norge forplumringen med både at have et kommunalt og et statsligt skatteadministrationsapparat. Herefter stod Danmark tilbage som det eneste land i vor kulturkreds, i Norden og EF i hvert tilfælde, med den besynderlige Storm P.-maskine, hvor vi som dummeperere faktisk lader to vidt forskellige områder infiltrere hinanden, så nogle laver dobbeltadministration, og andre steder opstår der huller, fordi man ikke kan finde ud af, om det er det ene eller det andet sted. Når kommunerne her i Danmark og i vort daværende lydland Norge i længst svundne århundreder overhovedet fik denne plads i skatteadministrationen, beroede det jo på, at al indkomstskatteligning, formueejlighedsskatteligning, som det hed, længe var noget, som udelukkende blev opkrævet til kommunekasserne.

Da vi så kom ind på, at staten også ville have en luns deraf, var det på den måde, at man udskrev en såkaldt repartitionsskat, det vil sige, at hvert enkelt sogn blev pålagt at betale så og så meget til statskassen, og så måtte sognet selv om, hvordan det fordelte byrden mellem sine borgere. Og så var det selvfølgelig også naturligt, at ligningsapparatet var rent kommunalt.

Man kan forsvare, at det forblev kommunalt til en vis grad efter den nye skatteæra, som begyndte i 1903. Dels var det jo stadig sådan, at kommuneskatteloven helt op til Viggo Kampmanns dage i vidt omfang havde et andet udskrivningsgrundlag end statsskatten, og dels var det jo således, at et centralt begreb i datidens skatteligning var at finde frem til folks privatforbrug, og ud fra det konstruerede man sig frem til den skattepligtige indkomst. Og de, der

boede nær på, var selvfølgelig bedst til at skønne over, hvad der var privatforbrug.

Men alt dette er jo totalt forandret nu om dage. Nu om dage at have skattevæsenet fordelt ud i 275 kommunale skattevæsen er mere tåbeligt, end hvis man foreslog, at Risø med sin atomfysik skulle dele sig ud i 275 enheder, og så skulle de hver for sig sidde og finde ud af ioner og protoner, og hvad det nu er, i Knopperup, Bøvlinge, eller hvilken kommune der er tale om. Jeg kan forsikre for, at med den forkvaklede indsats, Folketinget har gjort det sidste halve hundrede år, så er skattereglerne nu om dage væsentlig vanskeligere at finde ud af og i højere grad en sag for eksperter end sådan noget lige dydigt, let noget som atomfysikken.

Derfor er det aldeles skrupsikkert i dag at opretholde en kommunal skatteadministration. Det eneste, der er tilbage – og det var jo grunden til det frieri, vi så fra Socialdemokratiets ordførere til skatteministeren – er, at vi har to borgmesterpartier, der elsker den magt, der ligger i, at de kan lave kammerateri over for deres egne folk og apartheidmishandling af fremskridtsfolk, ågerkarle, bøsser og sådan nogle, som de ikke kan lide, og det er altså simpelt hen på den måde, man driver kommunal ligning. Selvfølgelig skal vi holde op med det.

Man må ikke forstå denne kritik af det kommunale skatteapparat således, at jeg mener, at noget vil blive godt på indkomstskattevæsenets område, fordi man overlader til statsapparatet at foretage ligningen. Hr. Stavad befandt sig ude i det fuldstændig virkelighedsumulige fatamorgana, da han talte om, at det, Socialdemokratiet vil, er, at man vil have en ordentlig ligning. En ordentlig ligning af indkomstskat er totalt umulig at gennemføre i det komplicerede, specialiserede samfund, vi i øjeblikket befinder os i, hvor man har så mange forskellige indtjeningsmuligheder og så mange forskellige steder i udlandet, hvor man kan rejse rundt. Bevares, man kunne da eventuelt med den flygtningepolitik, man fører fra justitsministerens side, ansætte 10 millioner skattekontrollanter, for det er jo simpelt hen nødvendigt, hvis man skal kontrollere 5 millioner danskere. Og så skulle man jo også have nogen til at kontrollere kontrollen, og hvem skal så kontrollere dem, der kontrollerer kontrollen, for at vi overhovedet skulle kunne få det her til at fungere? Det er simpelt hen ikke problemet, om vi har 10.000